

Huszezer vándorbot.

Csatát lehetne nyerni, új föld-részt lehetne benépesíteni azzal a nagy sereg emberrel, a mely itt Budapesten vándorbotot készül kezébe fogni, hogy örökre elhagyja hazáját. Huszezer ember szánta rá magát, hogy utlevél után lát s idegen országban keres jobb boldogulást. Fővárosi iparosok, izmos karu, kerges tenyerü mesterlegények, a munkában nem válogatós napszámok teszik a szomorú karavánt: nem tudnak megélni többé a nagy városban. Hónapok óta lesik-várják a munkát, majd holnap, majd holnapután, a jövő héten már biztosan lesz; de csak nem akad foglalkozás, sőt egyre többen sorakoznak közéjük. S jön a tél, a mindennapi kenyeret valahogyan ki kell kaparni, a kályhába valahogyan be kell fűteni, meleg ruhára valahogyan szert kell tenni. Itt már nincsen kilátás keresetre, mennek hát Amerikába.

És nincs kéz, a mely visszatartsa, nincs biztató szó, a mely marasztalja őket. A gyárakban, műhelyekben nincsen szükség a munkásra, hónapok óta semmi megrendelés, nem kerül üzlet, a munkaadók maguk is szívesebben kivándorolnának. Iparunkat válság, iparosainkat inség

fenyegeti. Nem tudtuk megállani a próbát, a mikor pár éve oly nagy hűhóval nekiestünk az önálló magyar ipar megteremtésének. Hozzá nem értő emberek, a kiknek pár ezer forint csiklandozta a zsebét, sorra beugrottak a lázas házépítésbe s pár év alatt odafejlődött a dolog, hogy ha valaki azt kérdezte Budapestről, hogy milyen emberek lakják, az önérzetes válasza csak ez lehetett: háziurak. És tudjuk, hogy mi lett a természetlenes fejlesztésnek a vége: olcsó, kelletlen dolog lett hamarosan a háziuraságnak hajdan irigyelt díszesége.

Csak a rossz maradt meg azután a kapzsi üzérkedés megakasztásából is, a kíváncsú ellenben, mint például a lakások árának leszállítása, ma is csak hiu ábrándja a budapesti lakónak. És a legrosszabbat, a magyar ipar csödjét, a fővárosi iparos tönkrejutását is az építés krahja okozta. Az épülő házban otthont talál az iparnak mindennemű ága, nincsen az az elterjesztett mesterség, a melynek főjövedelmét ne az építés adná. Az a nagy lárma pedig, a melylyel Buda-

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző

Cím Huszezer vándorbot.

Forrás:

Bp.

(Hely)

1901

(Idő)

X/17

(Köt. v. füz.)

Osztályozás

Tárgy

331.61

Hely

Idő

"1901"

Személy

Helyszám

sok nagy többségét az idegen iparosok foglalják le, a műhelyekben csak elvétve, szepegve hallik itt-ott magyar szó, ám uralkodik s nagy garral legénykedik a német. Szégyen, gyalázat, de ez az arcátlan invázió az oka annak, hogy a magyar iparos nem boldogulhat. A kik tapasztalatból tudják, a kiüldözött magyar mesteremberek mondták ezt nekünk s úgy látjuk, hogy igazuk van.

— Szerkesztő ur, írja nekünk egy inséges munkás, tessék csak szóba állani bármely épülő ház köműveseivel, ötven-hatvanat fog találni ott, de tizet sem, a ki magyar szóval felelne magyar kérdésre. Ezek között is többen lesznek azok, a kik a vidékről valók, a kik odahaza disznót hizlálnak s a padlásukat, pincéjüket telerakták télire való eleggél, de eljönnek mégis ide a mi kenyerünket elvenni. Mi itt fizetjük a drága házbért, elsősorban vagyunk polgárai Budapestnek s Budapest városának jóvoltából mégis akár éhen halhatunk a sok idegen munkás miatt.